

Доки сонце зійде - роса очі виїсть

Автор:

Марко Кропивницький

Доки сонце зійде — роса очі виїсть

Марко Лукич Кропивницький

Марко Кропивницький

Доки сонце зійде, роса очі виїсть

Драма в 4-х діях

ЛИЦЕДІЇ:

О л е к с і й Д м и т р о в и ч В о р о н о в, поміщик, капітан в одставці, літ 65.

Н а т а л я С е м е н і в н а, його жінка.

Б о р и с, син їх.

В л а д и м и р П е т р о в и ч Г о р н о в, студент-агроном, приятель Б о р и с а.

А н т о н З а в а д а, бувший кріпосний.

О к с а н а, його дочка, на 19 році.

М а к с и м Х в о р т у н а, бувший кріпосний, стрілець і швець.

Степан Кугут

} парубки

Охрім

Гордій Поваренко, городянський швець.

Скубко, писар.

Текля

Соломія}дівчата

Катря

Парубки і дівчата.

Діється між 1862 - 1865 роками.

ДІЯ ПЕРША

Вид села. Став, гребля, млин і т. д.

Ява 1

Текля, Соломія, Катря і дівчата.

Катря. О сестрички, матіночки, куди ж ми оце забрели? Тут так страшно.

Т е к л я. Тю, навісна! Чи не страмовище! Та осьдечки ж слобода. Сотні ступенів не одійшли від хати, а їй це здається вже за край світа,

С о л о м і я. Воно таки й справді смерком тут небезпечно. А все ти, Текле, - ідем та ідем, а ми за тобою, як вівці за цапом; от їй-богу, що правда. Задля чого ти нас сюди завела?

Т е к л я. Тут буде на греблі диво!

Д і в ч а т а. Яке диво?

К а т р я. Кажуть люди, що у тім млині щоночі мелють.

Т е к л я. Брехня; правда, що мелють, тільки не щоночі, а проти великодня та проти зелених свят. Батько мої самі бачили.

К а т р я. Ох, не розказуй же, сестричко!

Т е к л я. Мої батько бачили і тих, що мелють, бачили своїми очима. Такі, кажуть, чорні-чорні, аж вилискуються, а з очей та з рота полум'я так і палить...

Д і в ч а т а. Годі-бо тобі плескати!

Т е к л я. А ондечки та скеля, біля котрої позаторік чумак утопився.

Д і в ч а т а. Почала вигадувати.

Т е к л я. Я бачила, як його й з води витягали, такий синій! Ходімо, гей, дівчата, аж туди. А глянь, Катре, що то пливе?

С о л о м і я. От таки намоглася полохати! Глянь, Катря аж тремтить.

Т е к л я. Великий мені клопіт.

К а т р я. Бо коли б тобі таке трапилось, як мені

Т е к л я. Що таке, розкажи.

К а т р я. Страшно розказувати. За мною оце проти середи бенеря гналась...

Т е к л я. Чи й справді? Стривай, бесурко, дасться тобі узнаки та бенеря! Давайте скупаємось, дівчата!

Д і в ч а т а. Отакої ще вигдай!

С о л о м і я. Хіба не чула, що тут по захід сонця раз у раз водяник бовтається?

Т е к л я. Я водяника не боюсь.

Д і в ч а т а. Не бійся, та стережися.

Т е к л я. Пхи! Отже навдивовижу вам буду його дратувати.

Водяник, водяник,

Дам тобі медяник,

Покажись із води

Аж до півбороди.

О х р і м. Ось я зараз!

Дівчата побігли.

Ява 2

Входить О х р і м.

О х р і м. Ач, як дременули урозтіч, неначе ті кози. Тю-тю, навісні! Верніться-бо сюди! Це я, Охрім!

Т е к л я. Чи й справді то ти, Охріме?

О х р і м. Та уже придивись. Водяник же, звісно, з бородою і увесь в куширі.

Т е к л я. Справді, це Охрім.

С о л о м і я. Оце ж нехай тобі всячина, як ти нас налякав. А Катря то мало що не зомліла, от ей-богу, що правда. Заспокойся-бо, це ж Охрім, ось придивись!

К а т р я. Ох, дух мені зовсім забило.

О х р і м. І вигадують же чорт батька зна які виграшки - одна одну полохати.

К а т р я. Це ж все Текля намоглася.

Т е к л я. Навіщо б мені здалося тебе полохати?

О х р і м. Це вже я знаю навіщо.

Т е к л я. Справді? Ох, який же ти догадливий.

О х р і м. Та не поможеться.

К а т р я. Я вже й не знаю, що я тобі, Текле, заподіяла.

О х р і м. Як що? Їй всі дівчата заважають: теперечки ти зо мною стоїш, учора і позавчора теж стояла. Ну, а це їй голки у печінки.

Т е к л я. Ой який же хорошун! Ох, рятуйте, сестрички, бо збожеволю від заздрості!

О х р і м. Ой не регочи, ой не скаженій. (До Катрі). Чого-бо ти й досі тремтиш?

Т е к л я. Приголуб її та міцніше притули до серця, то вона зараз і одійде.

О х р і м. І приголублю, а тобі ж що?

Т е к л я. Аж нічогісінько! Сьогодні пригорнеш її, завтра другу, а там третю.

О х р і м. Що ж то я такий хвойдник чи дурисвіт?

Т е к л я. Розжуй, коли зуби цілі. Утри слини своїй кралі, бо ондечки які сережки попустила через губу.

К а т р я. Сама ти слинява.

О х р і м. Плюнь ти на неї.

Т е к л я. Заплач, тонкослізко. Гляньте, сестрички, яка гарна пара стоїть, мов намальовані. А вона? Вона - як рожа.

О х р і м. Відсахнись ти, сатано! Чого ти в'язнеш до дівчини?

Т е к л я. А вона тобі вінчана, чи як?

О х р і м. Хоч вона мені й не вінчана, а тебе я й без попа поблагословлю сьогодні по потилиці!

Т е к л я. Руки покорчить, ось що!

О х р і м. Тьфу!

Т е к л я. І тобі тьфу!

О х р і м (Катрі). На насіння!

Т е к л я. Дай же й мені.

О х р і м. Під церкву з довгою рукою.

Т е к л я. Ой які ж дорогі гостинці! Аж у печінках мене лоскоче від заздрості!...

Ява З

С т е п а н. Бач, куди їх лихе занесло! А все це Текля керує! Ото вона за тобою, Охріме, так зорить, певно, постерегла, що ти пішов у Купріянівку, так вже й назустріч тобі вибігла.

О х р і м. Хай вона пропаде, анахтема!

Т е к л я. Може, й зорила, доки дурною була!

О х р і м. А тепер порозумнішала? От і слава богу, що хоч одною дурною менш буде на селі.

Т е к л я. Не печалуйся! Дурний заступив порожнє місце.

О х р і м. Ну й дівчина! Настояще срібне золотце!...

Т е к л я. І я ж кажу, що настояще!

Г о р д і й. Довольно остроумная баришня.

С т е п а н. А чи по знаку, дівчата, вам оця проява?

Д і в ч а т а. Хто ж це?

Т е к л я. А я відразу пізнала: це ж Гордій Поварів.

Г о р д і й. Он і єсть, Гордій Микитович! Я січас тільки што з города прикатіл з колокольчиком. Мое поштеніє, баришні.

Т е к л я. Благодаримо вас!

Д і в ч а т а. Що? Поштеніє, баришні?

Г о р д і й. А то как же? Ну, мамзелі, когда желаєте по-німецькому. Без привету, как ответу бить нельзя. У нас у городі, значить, как зберуться на проминаж, чи, по-вашому, на вулицю, січас один другого за руку: «Мое поштеніє». І з баришнями такой точно хвасон. Ну, у вас на деревні совсем другой порядок! Так недаром же сказано: «Деревня как деревня, а город как город!»

Т е к л я. Від наших парубків навряд чи діждешся городського звичаю!

О х р і м. Ні, у нас як людині - то і людське, а свині - то і честь свиняча!

Г о р д і й. Позвольте на спор об етих словах! На какой счот ви ето отдираете, еті самі категорії?

С т е п а н. Мели, бісе, чорт тебе второпа!

Д і в ч а т а. Сидів би там з своїми мамзелями у городі.

Г о р д і й. Вот так порадошное воспитаніє; как поеду в город, в тот же секунд об'ясню всем кавалерам і баришням, што какая, значит, глупая політика на деревні.

О х р і м. Чого ж це ти притютюрився до нас?

Г о р д і й. Такой я імел свой каприз, штоб пріехать; желал повидать тятеньку, маменьку і пріехал.

О х р і м. Тут тебе тільки і бракувало.

Г о р д і й. Нечаво некстаті задаваться, нечаво наводитъ тень на глянец. Ми, пожалуста, сами с усами, только вот нос не оброс.

С т е п а н. Перестань вже белькотати.

Г о р д і й. Я не белькочу, а перед всяким смело могу оправдати свой хвантаж. Я превзашол, слава богу, увесь термін по шведському званію, так і у разговорах усякому носа утру, не то што. Може бить, ви сумліваєтесь у моем значенні, так я хоч січас в заклад об моем положенні. Я імею атестат, што можу ботинки на корках і на двойной подошві. Та хоч на американській, так не іспужаємося! Вгодно, так і бакфорти по новому хвасону. Я не холоmidник какой!

С т е п а н. Тебе возом, чи як, зачепили?

Г о р д і й. Я об'явлення вам роблю, што я не какой-небудь жулик, а мастерной человек, во што! Ви гньоте на то, штоб баришні ваші панімали аба мне напротив і даже с насмешкой, ну ми тоже можем говорить не по-хуже.

С т е п а н. От розпустив губу!

Г о р д і й. Как ви не панімаєте городського разговору, то я при етом случаі не причиною; вот вам і вся процедурія. От баришні ваші, так я так панімаю, што оні мой разговор можуть об'яснить, правда? І баришні мовчать? Вдивительно. Вот так воспитаніе!

К а т р я. Куди ж нам до городянок рівнятись?

Т е к л я. А, звісно, такій, як ти, то зась! А я так все зрозумію, що вони говорять.

О х р і м. Де ж пак тобі не зрозуміти? Ти якраз городянкам під масть! Вона у нас, Гордію, умеє через губу кашляти!

Г о р д і й. Кажетсья, Катерино, по батюшці, звиніть на том, не вспомню. Ви вдивительно покрасівелі! І потому, между протчим, позвольте вам рекомендовать меня!

К а т р я. Ох, сестрички, що ж це він знову забелькотав?

О х р і м. Та ну, либонь, ти не в ті взувся!

Г о р д і й. Почему? Пойміте одно только, что я для новознакомства хочу рекомендовать себя.

О х р і м (бере його за шиворот). Та кажу ж бо, що не в ті взувся! Та що це на тобі за одежа?

Г о р д і й. Кажеться, понять можна: гедзет, алібо, по-вашому, по-деревенському, допилет. Обнаковенний фасон на городських кавалерах.

О х р і м. А й пристало тобі, як корові сідло! Чепурний, як свиня в дощ!

С т е п а н. Це ж той каптан, що зветься пусти-вирвусь!

Г о р д і й. Не завдавайтеся на мелкіє макарони, бо лапша з карманов сиплеться!

О х р і м. Пам'ятаєте, братці, на Великдень німець ходив по селу з каплями, якраз у такій кацавейці?

Г о р д і й. І што вам на ето дурачество об'явить? Болвани, одно слово, болвани. По-вашому, я должен вдівать свитку або вишивану рубашку? Не доставало іщо дурацький каприз іміть, штоб еті саміє глупості панімать? У нас титул, штоб рубашка з манишкою калінкоровой або ситцева, зонтик в руки і щоблети або бакфорти на рипах. А без етіх документов в хорошую кумпанію не пожалуете.

О х р і м. А чоботи, а чоботи, тю, дивись! Гляньте, хлопці, на його закаблуки! І як він ніг не повиверта?

Г о р д і й. Тогда только сапог і імеет свой настоящій титул, когда подбор високий і сточений на нет, штоб след од подбора бил не более двухгривенного! Как сапог у подьомі какурат, так вон і імеет свою надлежашую державу!...

О х р і м. А побіжи, чи здорово заореш носом?

Г о р д і й. Пушай бегают дураки, но я, кажется, ещо при свойом понятіі.

С т е п а н. А що ж, у вас співають парубки, як зберуться на вулицю?

Г о р д і й. Случається, только у нас нет парубков, а усе кавалери.

П а р у б к и. Ану заспівай якої, може б, ми перейняли.

Г о р д і й. У нас на тверезую ногу не поют.

О х р і м. Ач який, звик до могоричів.

Г о р д і й. Пойдьом в питейний, я сам вас вгощу.

П а р у б к и. Та ну-бо заспівай!...

Г о р д і й. Не поймьоте ви романц! Ну вот вам, например:

Сама я розочку садила,

Сама я буду поливать,

Сама я друга полюбила,

Сама я буду век страждать!

О х р і м. Та це чорт батька зна яка.

П а р у б к и. Ти заспівай нам салдацької.

Г о р д і й. Важна кумерція! Ти ім благородную, а они салдацьку. Вот вже недаром сказано про деревенських хохлов, што мазепи!

О х р і м. Ти-бо не будь тим, що моркву рие!

1-й п а р у б о к. Коли з тобою по честі, то ти не роби по-песьки.

2-й п а р у б о к. Гляди, щоб часом не підборкали ми тобі оціі кацавейки!

3-й п а р у б о к. Та й плюндри щоб не тріснули нижче пояса.

С т е п а н. У, вже й розгримались! Ну і чого ви на нього опудились? І не сором вам? Хіба не бачите, що він навіки дурний?

Г о р д і й. Нет, кажеться так, што я не дурак.

С т е п а н. Мовчи, бо битимуть! У нас, брат, по-простому, так оддубасять, що аж пір'я сипатиметься.

Г о р д і й. Ну, пусть я буду дурак, но і ви не вочень вумние.

С т е п а н. Ану, братця, гайда на вулицю, ходім, дівчата, бо сьогодні вже панича не побачите.

Д і в ч а т а. Він-таки нам і потрібний!

С т е п а н. Та вже нічого, нічого! Другий тиждень, як панич приїхав додому, а вони, сердешні, аж попару не знайдуть.

Т е к л я. Нехай вже Оксана витріща на нього свої баньки.

О х р і м. Отже була дівка як дівка, доки мовчала, а це вже знову чортяка штрикнув у ребро.

Г о р д і й. Вот з паничем так я могу нікоторий порядочний разговор. Надо будет ему рекомендовать меня.

О х р і м. Навряд, щоб він зайшов в патяки з таким розумним дурнем.

Г о р д і й. Ми знаем, што знаем, а я мало внімаю обращенія на ваші глупие анекдоти - вот што! Вот хотел вас попоштувать настоящим турецьким табаком, а тепер понюхаєте.

О х р і м. Може, коло турецького лежав?

Г о р д і й. Верную правду говорю, што турецький настоящий, честное слово, восем копеек четвертка.

О х р і м. Так дай попробувать!

Г о р д і й. Зачем міня обижаєте і даже дураком називаєте?

О х р і м. Тю, він вже і розгнівався! Дивіться, братці, то ж ми у шутки.

Г о р д і й. Порядошние шутки, што чуть до інтересного шкандалю не дошло.

С т е п а н. Справді, добрий табак! (Курить).

Г о р д і й. А з каково же резонту я буду обманивать? Отже тут і ціна написана.

О х р і м. Дай сюди, я прочитаю.

П а р у б к и. Ти-таки і тямиш?

О х р і м. Мій же дід був грамотний, а батько дрюкований... (Чита). Тисяча вісімсот, зверху старий чорт. В городі Парижі, к Вороновій поближе, сіла собака на вовка, та боялась злізти, бо вовк хотів її з'їсти... Амінь! (Сховав табак).

Г о р д і й. Куди ж ти табак запрятал?

О х р і м. В кишеню. Твоя, може, продерта, а в мене ціла.

Г о р д і й. Вот так мошенство!

Т е к л я. От якби понесли той папір до Оксани, то та б краще прочитала.

С т е п а н. О, та б прочитала! Оксану добре панич навчив грамоти.

Т е к л я. Навчив і до розуму довів. А вона тепер ходе, як та проява, та косою світе!

О х р і м. Вже Оксану вхопила на зубок?

С т е п а н. Гляди, щоб часом тобі не засвітило в очах!

Т е к л я. Ова!

С т е п а н. Не оввакай! Ти плещи про кого іншого, а про Оксану ні писни.

Т е к л я. Я своїми очима бачила, як вона на тім тижні плоскінь вибирала, та все вихилювалася, та за поясницю хапалася.

С т е п а н. Слухай, Текле, я плохий-плохий, ну, як розлютуюсь, то й чорт мені не сват.

Т е к л я. Знаю я, що й тобі Оксана запала в око, через те ти тепер і заступаєшся за неї.

С т е п а н. Про мене... не про мене йшла річ, а це діло не твоєї парафії. А за Оксану я кожному в'язи вкручу!...

П а р у б о к. Ну, кожному, чи не дуже багато буде.

С т е п а н. Я головою за неї одвічаю.

О х р і м. Стривай, Степане, не гарячись! Правда, братику, як олива, наверх сплива. Ти натякаєш, Текле, на те, що, стало бить, Оксана важка? Добре! Адже ж ми, що отут стоїмо, знаємо, що панич вже два роки не приїздив додому.

Т е к л я. Так я запевне знаю, знаю, що...

С т е п а н. Що слід тобі губи побити!... Ну, не ідолка ти?...

Т е к л я. Що ж він - візьме її, чи як?

С т е п а н. Там вже чи поберуться вони, чи ні, інша річ. Ти б подумала хоч би те, що чого б тому паничеві ходити до Оксани серед білого дня, на очах у людей, коли б що, може, було у його на думці.

Г о р д і й. Вот это так верная правда! У нас у городі ежелі есть какая комерція промеж кавалера з баришнею, так завсігда еті діла позно вноче, потому дньом

главное - амбиція.

С т е п а н. Геть ти під три чорти з своєю амбицією, доки не битий!

Г о р д і й. Вот тебе й порадошний разговор!

С т е п а н. Не лізь! Коли не до тебе п'ють, то не кажи «здоров»!...

О х р і м. А цитьте, либонь, щось гомонить.

Прислухаються.

Так і е! (Дивиться). Ондечки панич вертається з охоти!...

Т е к л я (придивляється). Онде ж і титівський панич з ним, той, що, кажуть, сам собі істи варе!

О х р і м. Почеши ще язика на паничеві.

Т е к л я. Ба ні ж! Гарні пани настали! Хоч би цей титівський панич: запряже сам конячину та й іде селом, неначе той паламар, що у піст попідвіконню курей та поросят клянчить!

Г о р д і й. Не может бить! Вот так воспитаніе?...

Т е к л я. А я все ж таки скажу...

С т е п а н. Про Оксану-таки?

О х р і м. Таки стрижене, стрижене? Здається мені, що щось ти це недаром плещеш про других!

С т е п а н. Та ну її к бісу! Ану заводь хто пісню!...

Г о р д і й. Я вам спою по вашому вкусу.

Не с последніх бил прикащик,
Я спою об ньом расказ.
Бил вон послан за получкой денег,
Точно било ето враз .

(Говорить).

А ви підхватуйте.

Єни його маняць.

Єни його маняць:

Пожалуйте, пожалуйте,

Пожалуйте, купець!...

Деякі парубки мугичуть.

Г о р д і й (знову).

Вдруг іду я тротуваром,

Сидять красотки на крильце,

Точно вийшли січас із больниці,

Нету краски на лице...

Єни його маняць

і т. д.

Всі пішли.

Ява 4

Б о р и с Воронов, Владимир Петрович Г о р н о в і М а к с и м Хвортуна; всі вони з рушницями і охотничими торбами.

М а к с и м. Ну, паничу, як собі хочете, а вдруге вибачайте, щоб я вас повів на охоту. Шкода, тепер вже більш не піддурите мене!...

Б о р и с. Це новина! Чим же ми вас піддурили?

М а к с и м. Ще й питають! Ви ж таки розумні і вчені, мовляв, люди, то й розміркували б: що цілісінький день ви собі удвох балакаєте, а за вами слідком човгає щось таке, ніби теж скидається на людину, а ви його вважаєте ні за приший хвіст кобилі чи за німого?... Бовкнете яке там слово до мене; коли б, мовляв, ви по-нашому, по-простому балакали, як перш було колись, то, може б, і я розумів там що п'яте хоч через десяте.

Б о р и с. То хіба ви по-руськи не розумієте?...

М а к с и м. Цебто по-панськи? А де ж би ми тут навчились?

Г о р н о в. Вже й розсівся.

Б о р и с. Я дуже ноги натомив.

Г о р н о в. А що ви тоді, хоч трохи-таки шурупали по-руськи?

М а к с и м. Вам таки цікаво? Аякже. Велика, бачте, була б наука; «так точно», «не могу знать», «слушаю», «чаво zvolите?» - ото й по науці.

Б о р и с подає йому табак.

Та ви вже, будь ласка, самі мені, бо мої пальці, мовляв, не до того паперу зроблені. А яка чудова ніч, тихо-тихо, мовляв, як у вусі. Чи воно на дощ оце затихло, чи на вітер?

Г о р н о в. А вам як здається?

М а к с и м. Та хіба ж вас цьому не вчать?

Г о р н о в. Не вчать.

М а к с и м. Як то можна! Воно ж повинно стояти у тих книгах, що вчите.

Г о р н о в. Не додивлявся.

М а к с и м. І все ви шуткуєте. Дай, боже, мовляв, шуткувати, аби не плакати. Я сам скажу, що от наш писар, так той вгадує: чи година буде, чи негода, тільки на хвилину загляне у книжечку і зараз вгада.

Г о р н о в. То ж книжечка вгадує, котра зветься календар.

М а к с и м. Як ви кажете?

Г о р н о в. Календар.

М а к с и м. Ба ні, «е календар, а сонник, бо він вам і сон вгада - як ув око вліпе.

Г о р н о в. Баки людям забива.

М а к с и м. А й ні, не кажіть. Він вам і ружжо може замовить! Чи вірите, що раз як замовив мені оцю рушницю, так нічогісінько не вдіеш, чвирк та й чвирк! Мусив вже йому постановить півкварти.

Г о р н о в. І направив?

М а к с и м. Ще й як направив!

Г о р н о в. Майстер, значить, до усякого діла?

М а к с и м. О, голова! Кажу вам, до усякого діла дотепний!

Г о р н о в. Довго ще по селах отакі мудреці, як ваш писар, морочитимуть мирян.

М а к с и м. Отже, ви не вірите?

Г о р н о в. А звичайно, що не вірю.

Б о р и с. Як тут чудово! Я б отак до самісінького світу просидів.

Г о р н о в. Вигадай півтора людського! І що тут красотнього? Жаби квакають, від ставка мулом несе, під ногами вогко, аж джякотить, а нежитя такого тут здорового можна схопити.

М а к с и м. Еге, що й тиждень, мовляв, не вичхається.

Г о р н о в. А бісові комарі аж печуть.

М а к с и м. А ви обкурюйте себе, отак навкруги пускайте дим, то та погань і не наблизиться, і втікатиме, як чорт від ладану.

Б о р и с. Ти, Володя, не любиш поезії.

Тиха украинская ночь,

Прозрачно небо, звезды блещут;

Своей дремоты превозмочь

Не может воздух...

Г о р н о в. Що ніч! День, по-моєму, кращий. Та тож куди не споглянеш, скрізь чарує і закохує тобі очі розкішна природа.

М а к с и м. Все то від бога! А, конешно, день кращий.

Г о р н о в. Станеш у обідню пору посеред поля: сонечко припіка, а над головою і навкруги спів і щебетання, виляскування, стогін і сміх. А ніби там сум і весілля побились об заклад і намагаються переважить одно другого. І бачиш ти, і чуєш, як кожна пташечка, кожна кузочка, навіть комашка маненька незрозумілою, але чарівною піснею хвалить божий мир, кохаючись у його теплі... Чи так, Максиме?

М а к с и м. Це так, іменно, що так!

Г о р н о в. Пора вже додому, бо я й справді скоро чхатиму.

М а к с и м. А пора, пора, бо ніч, мовляв, не жде. А мені ще треба до світа вставати та за косу прийматись, там треба викосить осьмушку ячменю шинкареві.

Б о р и с. За позику?

М а к с и м. За процент, чотири карбованці позичив у нього восени, так це за процент.

Б о р и с. Це здирство!

Г о р н о в. Ні, це поезія! Поживеш на селі та й побачиш. Отоді-то вже запевне довідаєшся, що краще: чи ніч з жаб'ячим кваканням, чи...

М а к с и м. Яка ім, мовляв, праця за батьківськими плечима?

Б о р и с. А ви думаєте, що я цілий вік сидітиму та дивитимусь, як другі на мене роблять?

М а к с и м. А чому б не сидіти?

Б о р и с. Ні, це встид було б мені. Я, щоб ви знали, наважився спробувати усяку тяжку роботу задля того, щоб на власних плечах зважити усю ту вагу й працю, під котрою згинається наш хлібороб.

М а к с и м. Далеко заіхали! Не силкуйтесь, шкода і заходу, не здолаєте.

Б о р и с. Піймав не піймав, а погнаться можна.

М а к с и м. Хіба! Воно, може, спершу і зцікавиться, а далі остогидне.

Б о р и с. Побачимо!

М а к с и м. І як то можна чоловікові незвичайному?

Г о р н о в. Дай, боже, нашому теляті та вовка з'їсти!

М а к с и м. О, щоб вас, спершу ж треба його піймати, а з'їсти, мовляв, не штука.

Г о р н о в. Он так я вже чотири роки ловлю того вовка на угонках, та ніяк за в'язи не вхоплю. А от як спроможусь скинути з шиї двадцять тисяч довгу...

М а к с и м. Двадцять тисяч? Сума!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/kropivnic-kiy_marko/doki-sonce-z-yde-rosa-och-vi-st

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)